

[Niels Andersen.]

ningen føler skattetrykket meget mere urimeligt end tidligere.“

Jeg vil gerne spørge det ærede medlem hr. Erik Eriksen, hvilke enkeltmennesker — for det er jo enkeltmennesker, vi taler om — der har mærket, at skattetrykket er steget i den periode, trekantregeringen har eksisteret. Det er jo besynderligt at høre en tale som det ærede medlems, samtidig med at et medlem af venstres gruppe, det ærede medlem hr. Juul Jørgensen, i dag ligesom det tidligere medlem hr. Thorkil Kristensen har taget afstand fra venstres politik. Det er en biting, det betyder ikke så forfærdelig meget.

Jeg får ikke tid til at sige synderligt til det ærede medlem hr. Poul Møller, men jeg vil dog indrømme, at jeg synes, det var en udmærket oplæsning af Blichers digt. Når man holder særlig meget af et digt, er det jo, fordi dette digt taler særligt til én selv, og jeg går da ud fra, at det ærede medlem hr. Poul Møller holder af det digt, han læste op, og føler, at det netop taler til ham. I øvrigt synes jeg, at det ærede medlem hr. Poul Møller med de evner, han her har afsløret, i fællesskab med det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der i sit lille causeri også afslørede gode evner, skulle danne et underholdningsselskab; det er muligt, at de ikke kan få understøttelse fra erhvervsorganisationerne til at drive dette underholdningsselskab, men det vil nok ikke være nogen skade til.

Fuglsang: Den højtærede statsminister gav mig i går ret i den vurdering, at vi ikke kan betragte den nuværende højkonjunktur som noget varigt og stabilt. Den højtærede statsminister mente derudover, at der ligesom kunne spores et ønske hos mig i den anledning. Jeg kan trøste statsministeren med, at det selvfølgelig ikke er tilfældet. Jeg ved så godt som nogen anden, at de regeringsindgreb, der gennem årene er foretaget over for den slags kriser, altid først og fremmest var rettet mod arbejderne og den brede befolkning. Uanset hvilken regering vi havde, var det arbejderne, som takket være nedskæringer, skatteforanstaltninger, dyrtid, begrænsning af beskæftigelsen o. s. v. kom til at lægge ryg til.

Det er også arbejderne, der har betalt

deres part af den nuværende højkonjunktur. Derfor har de for os at se et rimeligt krav på deres andel af den stigende produktion, og derfor støtter kommunisterne de krav, der nu rejses fra faglig side, om højere løn, herunder en minimalløn på 250 kr. om ugen, om 40 timers arbejdsuge og om tryghed i beskæftigelsen. Man har fra arbejdsgiverside hævdet, at det har landet ikke råd til, og slet ikke nu ved overgangen til markedsdannelsernes skærpede konkurrence. Man — og det gælder også andre end arbejdsgiverne — har advaret imod noget, man kalder misbrug af den gode beskæftigelse.

Nu er det imidlertid ikke blot, og ikke først og fremmest, arbejderne, der har nydt godt af de meget omtalte gode tider. Der er andre, der har gjort det i endnu stærkere grad og for øvrigt har forstået at holde deres på det tørre både i gode og mindre gode tider. Jeg vil, så godt det nu lader sig gøre at trænge gennem forretningshemmelighedernes jungle og dertil tilpassede regnskaber, se lidt på f. eks. Burmeister & Wains udvikling fra 1948 til 1959. Det regnskabsmæssige overskud for dette firma var i nævnte tiår steget fra 5,4 mill. kr. til 16,7 mill. kr. eller ca. en tredobling. Dertil kommer imidlertid i virkeligheden en række posteringer, som er kommet til, men som ikke fandtes på regnskabet i 1948, posteringer, som kan være mere eller mindre berettigede, mere eller mindre velmotiverede, men i alle tilfælde poster, der er frembragt gennem arbejderne produktive arbejde. I 1952 kom der noget, der betegnedes som henlæggelser til merudgifter ved genanskaffelser; de androg i 1959 6 mill. kr. I 1955 kom der henlæggelser til teknisk og videnskabelig forskning; de beløb sig i 1959 til 2 mill. kr. I 1958 kom der både en byggefond, som nu andrager 7 mill. kr., og noget, man kalder forskudsafskrivninger på beordrede bygninger og maskiner; det blev 7,7 mill. kr. Det vil sige, at overskuddet i 10 år er steget ikke blot fra de nævnte 5,4 mill. kr. til 16,7 mill. kr., men i virkeligheden til 39,4 mill. kr., en langt stærkere stigning. På samme tid er den egentlige arbejds løn ganske vist i kroner steget fra 47 millioner til 119 millioner, men i forhold til produktionens nettotilvækst er den faldet fra 82,5 pct. til 59,5 pct. Jeg nævner også dette på baggrund af et af midlerne til netop